

et senere Tidspunkt af Forhandlingerne, som jeg forudsætter ville foregaa i et Udvalg, kunne modtage den Medvirkning fra Ministeriets Side, som da vilde blive mulig, naar Regjeringens Forslag var tilendebragt. Altsaa, i den Forudsætning, at vi mulig kunde haabe at se et Forslag fremkomme i indeværende Samling, ligger der en Grund til ikke at standse Forhandlingerne nu, men ialtsald gjøre det muligt, at de paa et senere Stadium af denne Samling kunne gjenoptages. Det er sikkerlig Forslagsstillernes Mening at stille sig saa medgjørlige og imødekommende som muligt og ikke foretage Noget, som paa en eller anden Maade kunde være uheldbringende for Sagens Fremtid, og at man kun vælger den Vej, som man haaber og ventner snarest kan føre denne Sag til et endeligt Resultat. Det er jo vistnok, at, er der noget Omraade, hvor Udviklingen staar langt tilbage, saa er det her. Ved Siden af de firkkelige Forhold, der ogsaa tildeels hvile paa en Ordning fra det syttende Aarhundrede, have vi kun i den militære Straffelov en Ordning, hvis Grundlag gaar saa langt tilbage i Tiden, tilbage til en Tid, da Straffeloven gjaldt for en Art af Tropper, som vare meget forskellige fra dem, som Hæren nu er sammensat af. Det var en Straffelov for en leiet Soldatstætte, og man skulde undre sig over, at vi have kunnet leve under den fri Forsætning og den almindelige Bærnepligt i en Mennefsalder uden at have faaet reformeret den militære Straffelov. Men der er ogsaa i den Henseende gjort mange forskellige Forsøg, og man er kommen nærmere og nærmere til Maalet, men jeg kan ikke Andet end minde om, at det sidste Forsøg, der i den Henseende blev gjort, jo ingenlunde strandede paa den Umedgjørlighed, som dette Thing saa ofte faar Skyld for, idet man jo den Gang tilnærmelsesvis var bleven enig med den daværende Krigs- og Marineminister, idet den Afstand, der da var, jo ikke var større, end at man ventelig kunde komme over den. (Afbrudelse.) Den Bevægelse, fra den anden Side, som jeg hører, at disse Udtryk vække, minder mig om den Hovedindvending, som fra vor Side navnlig dengang blev gjort mod Straffelovudkastet, nemlig at det forsaavidt var ubetimeligt, som Hærensorganisationen endnu ikke var bragt til noget endeligt Resultat. Det staar i den Betænkning, som det erede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) har været med til at underskrive, idet der staar anført, at Hæren var saa svagt forsynet med faste Befalingsmænd, at det vilde være betænkligt at undvære de kortvarige, mere intensive Straffe. Det var den Hovedindvending, som dengang blev gjort, men som nu er afhjulpen, og jeg haaber, de Herrer selv vilde erkjende, at den Vanstikighed ikke mere vil kunne møde os, og at saaledes Udgangen maa anses banet for, at en militær Straffelov saaledes vil kunne faae de Herreris Tilslutning i det Principielle. — Der er imidlertid et Par

Bemærkninger, som jeg skal sige til, idet det Forslag, her foreligger, har Karakteren af at være Udbyttet af de Forhandlinger, vi dengang havde med den daværende Krigs- og Marineminister. Man maa ikke opfatte det her foreliggende Forslag, som er indbragt i samme Stillelse, som da det sidst gik bort fra Folkethinget, som om det er et rent og klart Udtryk for, hvad der maa anses for at være dette Things Ønske. Dengang Forslaget blev forelagt af den daværende Krigs- og Marineminister Haffner, indeholdt det en principiel Ophævelse af de korporlige Straffe. Som Bederlag for denne Ophævelse havde han krævet to Ting, den ene, at der under ekstraordinære Forhold blev givet Afgang til Anvendelsen af en Straf, som noget kunde sættes i Klasse med de tidligere korporlige Straffe, nemlig Bindestraffen eller Staastraffen, og den anden, at, da man ved Ophævelsen af de kortvarige, mere intensive Straffe og ved at erstatte disse ved Fængselsstraffe, vilde komme til, at de Straffede blev holdte borte fra Tjenesten i en længere Tid i Fremtiden, end det hidtil havde været Tilfældet, skulde en Erstatning derfor søges i et Tillæg til Tjenestetiden, hvilket indeholdtes i Lovforslagets § 32. Dette Tillæg til Tjenestetiden havde vi her i Thinget, jeg tør sige, fra alle Sider, megen Betænkelse ved at gaa ind paa, hvilket jo laa overmaade nær, idet det jo i sig selv er en Inkonsekvens og vilde medføre den Uretfærdighed, at de lettere Fængselsstraffe vilde blive uforholdsmæssig mere stærkede end de strengere Fængselsstraffe, som vare i kortere Tid. Det vare vi fuldstændig paa det Rene med, og naar vi dengang, ialtsald Flertallet, gik ind paa denne Bestemmelse, var det, som det ogsaa er udtaalt i Betænkningen, fordi det var opstillet som en Betingelse for, at Ministeren dengang overhovedet vilde benytte Forslaget. Jeg gjør altsaa udtrykkelig opmærksom paa, at naar man i sin Tid gik ind paa denne Bestemmelse, var det blot som en Indvømmelse. Det er jo muligt, at Opfattelsen heraf ogsaa fra den anden Side kan være bleven en noget anden, og at man erkjender det mindre Hensigtsmæssige i denne Bestemmelse, og jeg skal derfor ogsaa paa Forslagsstillernes Vegne strax forbeholde os Ret til at gaa bort fra denne Bestemmelse og komme ind paa andre Vete. Vædens man gik ind paa den ene af den daværende Forsvarsministers Hovedfordringer, lykkedes det ikke fuldstændig at komme overens om den anden, nemlig Staastraffen, og med denne Uenighed var det, at Forslaget sidst gik her fra Thinget over til det andet. Ogsaa denne Hindring er det jo imidlertid muligt, at vi kunne komme over paa en Maade, der kan tilfredsstille alle Parter. Jeg har troet at burde forudstille disse Bemærkninger for udtrykkelig at gjøre opmærksom paa, at det sidst vedtagne Forslag var et Kompromisforslag mellem den daværende Forsvarsminister og dette